

Daje nam občutek kepe v želodcu. Obenem pa pokaže človekovo zanimanje za vse neznano: » ... morali bi se bati, nemočni, toda pogled nam zastira morje ...«

Uporabi tudi metaforo: »... vse, kar vemo, se umakne temu, kar vidimo ...«

»In konec zadnjega verza je vedno ključ, je prispodoba konca za nek nov začetek.«

»Teža slovarja, drobi se pod prsti.« To pomeni, da sami odločamo, kako bomo kaj napisali. Okrasni pridevek nadležne misli, pove, kako pogosto nam nekaj neprijetnega seže v glavo. Tek let pa da je življenje eno samo tekmovanje.

Videti je, da ima avtorica zelo rada poezijo in a si pusti prosto pot pri ustvarjanju. Poezijo opisuje kot neko stvar, pred katero smo vsi enaki in je ne briga, kakšni smo. Njo je poezija verjetno naučila, kar nekaj reči in zato misli, da bo tudi nas.

Poezijo opisuje kot čisto stvar, ki je ne zanima, kaj je laž. Z njo lahko najdemo sebe. Tako tudi avtorica vidi poezijo kot nekaj prijetnega in dobrega. Opisuje jo tudi kot nekaj pristnega in čudovitega.

S poezijo lahko odkrijemo in najdemo samega sebe, pravi avtorica.

Suzana Lipanje | Šolski center Nova Gorica, Biotehniška šola, srednji poklicni program, vsi letniki

Mentorica | **Nežka Černe Gec**

Začetek nečesa več

Za državno tekmovanje smo morali prebrati zbirko pesmi Božaj veter in kratko prozo z naslovom Nevihta.

Božaj veter je napisal zamejski pesnik Miroslav Košuta. Rodil se je v zamejski vasi blizu Trsta in tam živi še danes. Je pesnik za otroke, mladino in odrasle. Največkrat zasledimo v njegovih pesmih ljubezensko, tematiko prijateljstva in obdobje fašizma kot tematiko. Je pa tudi pisec popevk in napisal je tudi knjigo Mornar na kozi, kjer opisuje svoje življenje kot najstnik v tistih časih.

Zbirka Božaj veter je zbirka ljubezenskih lirčnih pesmi, ki je namenjena mladostnikom. Slike iz zbirke so večinoma rdeče barve in veliko je narisanih tudi češenj, ki naj bi verjetno predstavljale ljubezen.

Zbirka pa je bila izdana l. 2021.

Nevihta je napisal slovenski pisatelj Lenart Zajc. Lenart Zajc se je rodil l. 1967. V svoji osnovni šoli je bil sicer zelo problematičen učenec in tudi študija ni končal do konca, ampak je skozi leta svojo strast našel v pisanju knjig – od romanov, kratkih proz itd.

Večina njegovih del je namenjena mladostnikom in večina njegovih del opisuje najstniško prvo ljubezen, ki pa je največkrat tragična.

Nevihta je kratka proza, ki je bila izdana še še z drugimi kratkimi prozami v zbirki Geniji. Ima ljubezensko najstniško te-

matiko in opisuje samo fragment Gorazdovega življenja.

Gorazd je 14-letni deček iz Ljubljane, ki je ravno končal deveti razred osnovne šole in komaj čaka, da pride v srednjo šolo. Ni ravno družaben deček, saj je po njegovem mnenju 77 % njegovih sošolcev bedakov ali debilov, ostalih 23 % pa se itak ne bi družilo z njim. Zato večino svojega časa preživi v svoji sobi in igra računalniške igrice. V bistvu mu igrice niso preveč všeč, ampak drugega ni nič kaj zanimivega, da bi počel, razen gledanja glasbenega programa MTV in televizije. Da vseeno zamoti svoje misli in da pozabi na svoje težave, piše pesmi – in po mnenju njegove sestre – mu gre zelo dobro, a se sam noče ravno strinjati s tem, zelo ga je sram.

In tako je napisal pesem tudi o prijateljici njegove prijateljice Anje, ki živi samo eno ulico stran.

Na začetku si ni hotel priznati, da mu je Anika všeč, a je sčasoma in s premišljanjem vseeno sam sebi priznal, da mu pravzaprav ni všeč njegovo ime. Po dolgem premisleku in odigrani igrici se je vseeno odločil, da jo bo poklical, da se malo bolje spoznata.

A ko se je Anika oglasila, je Gorazd takoj otrpnil in izustil prvo stvar, ki mu je prišla na pamet.

Skozi njun pogovor pa je bila Gorazdova težava to, da se je ni upal vprašati za zmenek v živo, saj ga je bilo strah, kaj pa če ji ne bo všeč. In še veliko drugih misli, ki ti gredo v takih

trenutkih skozi glavo, kot nekakšna nevihta in zato je najbrž tak naslov tudi zgodbe.

Maja je Gorazdova starejša sestra, ki je študentka prava. V celotni zgodbi je njena vloga ta, da Gorazda vzpodbudi, da »ujame nekaj življenja«, in da mu vlije upanje, ki ga sam nima.

V tem odlomku pa se je Maja naveličala Gorazdovega čakanja, da povabi Aniko ven.

In zato je Maja sama povabila Aniko ven – v Gorazdovem imenu.

Na začetku je bil Gorazd jezen nanjo, a hkrati tudi prestrašen, kaj bo Anika odgovorila. Na koncu pa ji je bil zelo hvaležen in se ji je tudi zahvalil, saj je na nek način umirila nevihto v njem.

Po mojem mnenju je doživljanje sprememb v življenju najbolj prepričljivo predstavljeno v pesmi Miroslava Košute Prvi korak. Gre za ljubezensko tematiko, pesem je lirična. Ima eno kitico in devet verzov. Govori pa o korakih, ki te spremljajo oz. ki jih dobiš ob ljubezni. Kot pravi pesem, je prvi korak svinčeno težak, kar naj bi pomenilo, da je vedno težko začeti enostaven pogovor z osebo, ki ti je všeč.

Obema je težko tudi, če ti je všeč oseba, s katero si prijatelj že kar nekaj časa, pa ne veš, če ta oseba čuti enako do tebe.

Drugi korak razburi, bližaš se hudi uri – to bi po mojem mnenju pomenilo, da ti je ta oseba vedno bolj všeč, srce ti bije, ne veš točno, kaj se dogaja okoli tebe, in počasi pride čas, da to osebo povabiš ven.

Naslednji koraki pa si sledijo sami od sebe. Nekaterim vse dobro, kot npr.: postaneš par, pride do prvega poljuba itd.,

nekaterim pa res slabo: oseba te lahko zavrne, vse skupaj postane boleče, misliš, da je konec sveta, da takih občutkov ne boš več doživel. Sicer pa je v pesmi predstavljeno s srečnim koncem.

Tudi druga pesem z naslovom Slutnja prepričljivo predstavlja spremembo v življenju. Pesem je ravno tako ljubezenska in je lirična. Ima dve kitici in skupaj deset verzov, osem v prvi in dva v drugi kitici.

Ta pesem ravno tako govori o korakih v ljubezni, samo z drugimi besedami, ki to bolj opišejo, ni pa tako prepričljivo kot tista druga – najbrž zato, ker je to v pisavi predstavljeno bolj na hitro, da traja dalj časa, ampak se odvija hitreje in je to večja sprememba kot pa, če je to ravno obratno – in predstavljeno v drugi pesmi.

Uvodna misel ima naslov: »Največ tvega, kdor nič ne tvega.«

To bi ponazorila s svojo lastno izkušnjo, da nič ne moreš doseči na silo. Npr.: bil mi je všeč fant in vem, da sem bila tudi jaz njemu. Začela sva se več pogovarjati, ampak čez čas se je z menoj vedno manj pogovarjal, pa sem mu velikokrat po nepotrebnem pisala in mu s tem težila. Na tak način sem mu bila vedno manj všeč in vedela sem, da sem tvegala, ko sem mu to delala, a sem tudi že vnaprej vedela, da ne bo nič med nama.

Čez nekaj časa pa sem se – prav po naključju – začela pogovarjati z enim drugim fantom in postal mi je všeč. Mesec in pol sploh nisem vedela, ali sem mu všeč in zato me je skrbelo. In me je skrbelo, da bi ga mogoče zaradi tega izgubila, pa čeprav nisem vedela, ali sploh tvegam ali ne. Ampak na koncu se je vse lepo izšlo in še vedno sva skupaj.

Martin Steblovnik | I. gimnazija v Celju, gimnazijski program, 3. in 4. letnik

Mentorica | Irena Robič Selič

Nič ni tako slabo, da ne bi vsebovalo nečesa koristnega.
(latinski pregovor)

Moral je verjetno od vseh filozofskih disciplin tista, ki je najbolj subjektivna in odprta interpretaciji posameznika. Prav vprašanje dobrega je tisto, ki

nemalokrat žene človeško delovanje. To vprašanje in različne poglede nanj raziskujeta sodobni slovenski pesnik Janez Menart v pesmi *Pridiga o bojni slavi in pet božjih zapovedi*